

Prostě jsem na něj měla „štěstí“.

Všichni lidi pro mě vypadali stejně až na chlápka, kterého jsem rozhodně poznat nechtěla.

Protože jsem ale vždycky věděla, že je to on, potvrdilo to moje podezření, že je to děvkař světového formátu.

První důkaz byl, když jsem ho potkala zlitého pod obraz s naší sexy sousedkou. Právě jsem se chystala nastoupit do výtahu směrem dolů, když se z něj vypotáčeli propletení v sobě. Ona vypadala opilejší než on a napadlo mě, jestli není v nebezpečí.

Co když jí nasypal něco do pití? Jak moc velký je to hajzl? Jenom blbec, nebo rovnou monstrem?

Chtěla jsem se jí zeptat, jestli je v pořádku, ale neznala jsem její jméno.

Se Sue jsme jí vždycky říkaly Kozatka. Což zní hrozně, já vím. Jenže většina oblečení tak nějak... poutala zrak jen na jedno místo. Prostě jsme si všimly toho, co nejvíc ukazovala. V mojí současné situaci by vlastně mohla být moje kamarádka, protože ji jsem poznala i bez obličeje. Tenhle hrudník jsem si nemohla splést.

Obdivovala jsem její sebevědomí. Já jsem si třeba nekoupila novou podprsenku, ani nepamatuju.

Podle prsou jsem ji poznala bezpečně, a nejen já. Před kýmkoliv z našeho domu jste mohli říct „ta prsatá“ a věděl by, o kom je řeč.

Ne že by to někdo vyslovil nahlas.

Jméno jsem neznala, takže jsem ji pozdravila jen: „Ahoj.“ A dodala jsem: „Jsi v pořádku?“

Opírala se plnou vahou o Zmetka a odpověděla: „Jo, on mi pomůže.“

Joe si mě nevšímal a kličkoval s ní k jejímu bytu.

Mám je zastavit? Nebo zavolat policii? Co bych jim asi tak řekla? Že to sexistický prase vede jednu ženskou do jejího bytu a má s ní pravděpodobně nekalé úmysly?

Kvůli tomu se asi na policii nevolá. Takové nekalé úmysly mají lidi často.

Nakonec jsem se zmožila jen na to, že jsem za nimi zavolala: „Dávej si pozor!“

Šli dál.

„Chovejte se slušně!“

Ani se neohlédli.

Tak jsem ještě dodala: „Ať nemusím ráno ve výtahu poslouchat podrobnosti!“

Nato vešli do bytu a zabouchli za sebou dveře.

Po téhle scénce jsem si všimla, že Joe často odchází z jejího bytu, a pomyslela jsem si, že spolu asi začali chodit. Jenže na stejném patře bydlely kromě Parker a Kozatky ještě dvě další svobodné holky. A k těm chodil taky. Pozdě v noci. Poznala jsem ho podle brýlí, rozčuchaných vlasů a samozřejmě podle bundy. Nedal se s nikým splést.

Co u nich dělal?

Lezlo mi to na nervy.

Já tady bojuju s jednou překážkou za druhou a on si užívá s celým barákem.

Usilovně jsem se snažila znovu naučit malovat. Chodila jsem pozdě spát, vstávala jsem brzo ráno a přemalovávala ta samá plátna. Usínala jsem u pracovního stolu a barvy a štětce mi pak vyschly a zničily se.

Dřela jsem jako pomínutá a tenhle pitomej Joe... si prostě užíval.

Neměla jsem čas zabývat se jím, ale stejně mi pořád strašil v hlavě.